

SJETTE SANG

Nu stod striden alene imellem Achaier og Troer.
Hidsig var kampen og gik snart hid, snart did over sletten,
mens de gik løs på hinanden med bronzeoddede lanser
mellem den hvirvlende Xanthos og Simoïs' susende strømme.

Først brød Telamons Ajas, Achaiernes stadige bolværk, 5
Troernes rækker og gjorde det lyst for sit følge af svende
ved at slå den mand ihjel som var bedst af Thrakernes stridsmænd,
Akamas, søn af den gamle Eýssoros, høj som en kæmpe.
Lige i næserodsværnet på hjelmen med hestehårsfane
drev han ham lansen i panden så bronzen gik tværs gennem brasken, 10
ind så hans hjerne brast. Og sort blev det da for hans øjne.

Men af den brølende helt Diomedes blev Axylos fældet,
Teuthrassønnen, der havde sit hjem i det skønne Arisbe,
rig på liggendefæ og på jord og elsket af alle.
For han tog godt mod enhver der kom til hans hus på sin rejse. 15
Dog var der ingen af dem der nu trådte frem for at værne
ham imod voldelig død, så Tydiden dræbte dem begge,
både ham selv og Kalesios med, den svend der i kampen
styred hans vogn. Og begge de to kom da under mulde.

Helten Euryalos dræbte Ofeltios først og så Dresos, 20
og gik så løs på Aisépos og Pedasos, sønner som nymfen
Abarbaréa engang havde skænket den tapre Bukolion.
Selv var Bukolion søn af Laomedon, Troernes fyrste,
ældst i søskendeflokken, men født af sin moder i dølgsmål.
Thi som han vogtede får, kom han sammen med nymfen i elskov, 25
så hun blev svanger deraf og barsled med tvillingedrenge.
Men deres ungdom og kraft blev lammet og brudt af Mekisteus'

herlige søn, som straks tog rustningen af deres skuldre.

Kæmpen Astyalos fik sin bane af Polypoites,
medens Odysse fik stukket Pidytes fra byen Perkote
ned med sit hvæssede spyd, og Teuker den kry Aretaon.
Nestors Antilochos vog med sin blinkende lanse Ableros,
kong Agamemnon fik ram på Élatos, helten der boed
nær Satnióeis' dejlige strøm i byen på skrænten,
Pedasos. Fylakos rendte sin vej, men Léitos vog ham.
Helten Melanthios faldt, og Eurypylos røved hans rustning.

Så blev Adrestos fanget i levende live af Atreus'
søn Menelaos. Hans heste løb løbsk over sletten og snubled
over en sej tamarisk, så de knækkede vognstangen yderst
ude ved åget og stak i galop i retning af byen
sammen med andre heste der også var løbske og flygted.
Selv blev han slynget af vognen og faldt på sit hoved i støvet
tæt ved dens ene hjul. Og straks var den grumme Atride
henne hos ham med langt henskyggende lanse i hånden.
Hurtigt lagde Adrestos sin arm om hans haser og bad ham:

“Skån mig, Atride, og få dig en rundelig løsesum for mig.
For hos min rige far er der talrige kosteligheder,
både af bronze og guld og af jern der er hærdet med hammer.
Deraf gir han dig gerne usigeligt prægtige gaver,
om han erfarer jeg lever og er ved Achaiernes skibe.”

Det var hans ord. Han var nær ved at overbevise Atriden.
som nok havde beordret sin svend til at føre Adrestos
ned til hans skibe, om ikke den mægtige kong Agamemnon
var ilet til og med knubbede ord havde sat ham i rette:

“Hør, Menelaos, hvad har du så ondt af sådanne folk for?
Er det den bedste behandling du selv har fået derhjemme
af disse Troer? Af dem skal nu ingen undslippe vores
hænder og voldelig død, selv ikke et foster i moders
liv! For er det en dreng, skal han dø! Og det skal det hele

Ilions slæng – uden ynk, uden grav og uden at mindes!”

60

Disse betidige ord fik straks hans broder på andre tanker om sagen. Han stødte Adrestos fra sig med næven. Og Agamemnon, den mægtige drot, stak spyddet i helten, lige i livet, så han faldt om på sin ryg. Og Atriden trådte ham hælen på brystet og halede lansen af liget.

65

Nestor råbte med lydelig røst til Argeiernes stridsmænd:
“Venner, Danaiske helte, den stormende Ares’s svende!
Ingen skal bryde sig om belæstet med bytte at sakke
agterud nu for at komme til flåden med mere end andre!
Nu skal vi nedhugge mænd! I ro og mag kan I siden
plyndre de faldnes lig som de ligger ud over sletten!”

70

Således satte han mod til at slås i hvert eneste hjerte.
Da var Trojanerne nok af de kampgnyglade Achaier
drevet tilbage bag Ilions mur, forsagte og slagne,
om ikke Hélenos straks havde sagt til Aineias og Hektor,
Helenos, Priamos’ søn, den bedste fugleflugtstolker:

75

“Hør mig, Aineias og Hektor! Af Troer og Lykier hviler
sliddet i striden især på jer, da I er de bedste,
både i kløgt og i kraft, til alt hvad der gøres fornødent.
Stand og stabiliser vores kampfront her foran porten!
Vær overalt og se til at folkene ikke vil flygte
hjemad til konernes favn og blive til nar for vor fjende!
Og når I har fået alle sat op til at slås i geledet,
så skal vi nok holde stand i kampen med disse Danaer,
selv om det også blir hårdt. For nøden tvinger os til det.
Så skal du, Hektor, begive dig ind i byen og sige
til vores begge to’s mor at hun straks skal samle de ældste
fruer oppe på borgen ved templet for Pallas Athene,
lukke det hellige hus’ portaler op med sin nøgle,
tage sit dejligste skrud, det største og bedste hun ejer,
det i det hele palads hun bedst kan lide, og lægge
det som en gave i skødet på Pallas med dejlige lokker,

80

85

90

mens hun lover gudinden som offer på hendes alter
tolv utæmmede årgamle køer, såfremt hun vil vise
medynk med Troernes by, deres hustruer og deres småbørn,
og holde Tydeus' søn fra det hellige Troja, den vilde
lansebevæbnede helt og fæle rædselsforvolder.

Ham vil jeg kalde den stærkeste mand af Achaierne. Aldrig
var vi så bange og angst for Achilleus, folkenes fyrste,
som man fortæller er søn af en guddom. Nej, Diomedes
er som aldeles forrykt og umulig at ta det op med!"

Det var hans ord. Og Hektor var ikke sin broder ulydig.
Rask i et spring var han nede af vognen på jorden i våben,
rysted sin lynende lanse og skridtede rask gennem hæren,
mens han ildned til strid og vakte et grueligt kampgny.
Mændene snurrede omkring og bød atter Achaierne modstand.
Da gav Argeierne efter og standsede deres massakre,
siden de troede en gud fra den stjernebesæede himmel
nu kom fjenden til hjælp, når han således vendte sig mod dem.
Hektor råbte med lydelig røst til Troernes stridsmænd:

"Modige Troiske kæmper og fjerntfrakommende fæller!
Vis jer som mænd, kammerater, parat til et stormende angreb,
mens jeg selv går til Ilions by og siger til rådets
grånende gamle og til vore hustruer at de skal bede
dyrt til gudernes magt og love dem festhekatomber."

Og med de ord gik han bort, den hjelmbuskstrålende Hektor.
Og imod både hans nakke og hæle slog kanten af læder
der løb omkring den yderste rand på hans bukledede fuldskjold.

~~Glaukos, Hippolochos' søn, og Tydeus' søn Diomedes
stormede kamplystne frem imellem de kæmpende hære.
Og da de var nået frem og kommet hinanden på skudhold,
talte den brølende helt Diomedes og spurgte den anden:~~

~~"Hvem er vel du af menneskers børn, du gæveste høvding?
Dig har jeg ikke set før i striden hvor mænd vinder hæder.~~